

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμ., ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν ἈΘΗΝΑΙΣ
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Καυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 3 Μαΐου 1903

Ἔτος 25^{ον} — Ἀριθ. 18

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ὁ ἐπιστάτης, ὁ ὁποῖος ἦτο μιγάς, ἐπαρουσιάσθη μετ' ὀλίγων, μετ' ἓνα χερί ὑποστηρίξων τὸν Βερνάρδον, καὶ μετ' ἄλλο κρατῶν ἓνα φεῖδι καταπραΐνον. Μόλις τὸ εἶδαν οἱ δούλοι, ἐφώναξαν δυνατά. Φαίνεται ὅτι ἀνῆκεν εἰς εἶδος πολὺ ἐπικίνδυνον.

Τὸ φεῖδι εἶχε δαγκάση τὸν Βερνάρδον εἰς τὸ πόδι. Ὁ μοῦστος τὸ εἶχε κτύπησθαι μετ' ὀλίγου, ἀλλ' ὁ μιγάς τὸ ἀπετέλειστος, διότι τὰ ἔρπετα αὐτὰ εἶνε, καθὼς λέγουσιν, ἐπτά-ψυχα.

Μολονότι δὲν ἦτο φοβηταίαρος, ὁ δυστυχὴς Βερνάρδος ἤσθαιετο τρομερὰν αγωνίαν.

— Λέτε νὰ πεθάνω, κύριε; ἐρωτοῦσε τὸν ἐπιστάτην.

— Ἐλπίζω ὄχι, ἀπεκρίθη σοβαρὰ ὁ μιγάς· κατ' εὐτυχίαν σου, μέρος τοῦ δηλητηρίου ἔμεινε στὸ πανταλόνι σου. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ποῦ ἐμβόηκε στὴν πληγὴν, θὰ τὴν κάψωμεν ἀμέσως, καὶ ἔτσι εἴμπορεῖ νὰ σταματήσωμεν τὴν ἐνέργειάν του.

Αἱ παρηγορίαι τοῦ μιγάδος δὲν ἦσαν, καθὼς βλέπετε, πολὺ δυναταί. Ὁ Βερνάρδος εἶχε σηκώσθαι τὸ πανταλόνι του, διὰ νὰ φανῆ ἡ πληγὴ. Καὶ ὁ μιγάς, ἐμιλῶν ὀδανέν, ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓνα μαχαίρι κοπιτερὸν, καὶ ἔκαψε δύο ἐντομάς σταυροειδῶς εἰς τὸ μέρος, ποῦ εἶχε δαγκάση τὸ φεῖδι. Ἐπέταξε μάλιστα καὶ ἓνα κομματάκι κρέας, ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποῦ εἶχαν ἐγγίση τὰ δόντια τοῦ ἔρπετου. Ἐπειτα ἐπίσεε τὰ χεῖλη τῆς πληγῆς, διὰ νὰ τρέξῃ αἷμα, καὶ τὴν ἐκαυτηρίασε μετ' ἃ νιτρικὸν ὀξύ, τὸ ὁποῖον εἶχε πάντοτε μαζί του, εἰς φιαλίδιον, ὁ κ. Βιλλιέρ. Ἐπειτα ἐμάσησεν ἓνα χόρτο, ποῦ ἔσπευσε

νά του κόψῃ ἓνα γέρος μύρος, τὸ ἔκαψε ὡς κατόπλασμα, τὸ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὴν πληγὴν καὶ τὸ ἔδισε μ' ἓνα μανθῆλι σφιχτά.

Ὁ Ἀνδρῆκος παρηκολούθει μετ' βλέμμα ἀνησυχῶν καὶ φοβισμένον τὴν ἐγχείρησιν, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ὁ Βερνάρδος ὑπέσθη μετ' πολλὴν γενναϊότητα.

— Νὰ τί κερδίζει κανεὶς ὅταν κάμῃ πάντα τοῦ κεφαλιῦ του καὶ δὲν ἀκούει κανένα, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

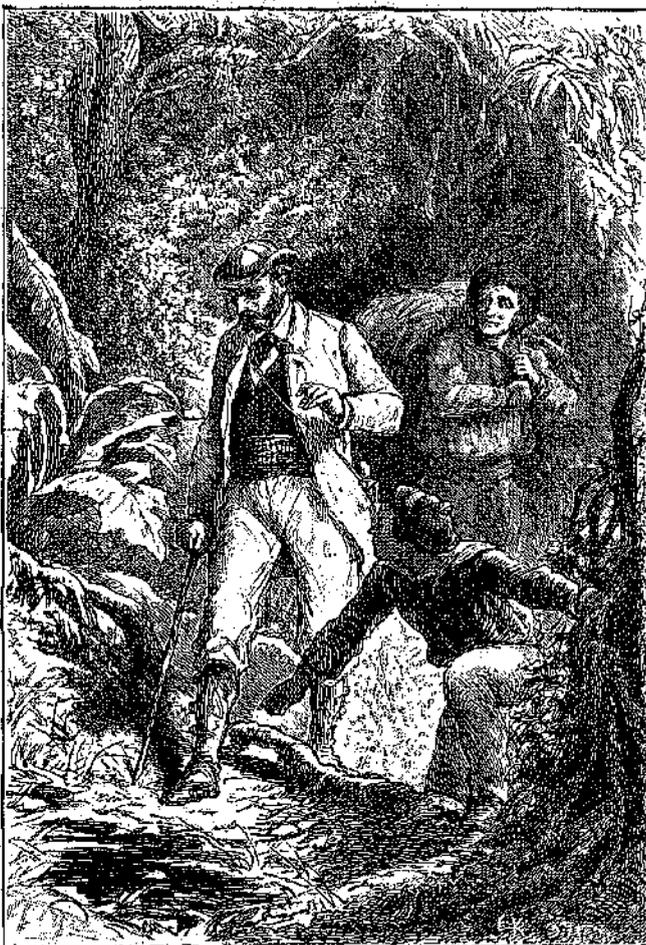
— Ὁ κακόμοιρος! ἐπιθύρσεν ὁ Ἀνδρῆκος μὴν πεθάνῃ;

— Ἦσόχασε, ἀπήτησεν ὁ Ἐπιθε-

ωρητῆς ὁ μιγάς μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι, ἐπειδὴ ἡ καυτηρίασις ἐγένεν ἀμέσως, ὁ Βερνάρδος δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον.

Ἀμὰ ἔξυσεν ὁ ἥλιος, οἱ μαῦροι ἐπαύσαν τὴν ἐργασίαν των. Ἦλθαν καὶ παρετάχθησαν ἀπέναντι τῆς οἰκίας. Τοὺς ἐμέτρησαν ὅπως τὸ πρῶτ'. Ἐπειτα ἀπηγγέλθη δυνατὰ μὴ προσεῦχῃ, καὶ κατόπιν οἱ μαῦροι ἐκάθησαν νὰ δειπνήσουν.

Ὁ κ. Βιλλιέρ ἐσκόπευε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ἓνα ἴδρυμα κάποιου Γερμανοῦ, τοῦ κυρίου Χόφεν, εὐρισκόμενον ἐν τῷ μισῷ

« Αἷμα! ἀπεκρίθη ὁ Ἀνδρῆκος. » (Σελ. 138, στήλ. 2^η.)

δάσουσιν πυκνοῦ, πρὸς ἐκμετάλλευσιν διαφόρων δένδρων, πολυτιμῶν διὰ τὸ ξύλου των, εἴτε εἰς τὴν βαρικήν εἴτε εἰς τὴν ξυλουργίαν. Τὸ κτήμα αὐτὸ, ὀνομαζόμενον Μ π ο υ ἔ ν α - Β (σ τ α) (Καλλιθέα), ἐδρίσκετο πλησίον μικροῦ ποταμοῦ, διὰ τοῦ ὁποῖου ἤμπορουσαν νὰ καταβαίωσιν τὴν ξυλείαν ὡς τὴν θάλασσαν, χωρὶς μεγάλα ἐξόδα.

Ὁ κ. Κορβίτος ἐσπούλευσε τὸν κ. Βιλλιέρ νὰ πάρῃ ὡς ἰδηγὸς κατὰ Ἰνδούς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν διατυπώσῃ εἰς ἓν ἀχυρόσπιτον τῆς φυτείας.

Οἱ Ἰνδοὶ αὐτοί, λεγόμενοι Ποῦρσι, κατεζήτουν δύο μαῦρους δριπέτας. Ἀκολουθοῦσάν τὰ ἴχνη των τρεῖς ἡμέρας τώρα, ὡς κληρονομικὸν σκύλοι, καὶ εἶχαν ελθῆν τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ τοὺς ζευρωπώσουν.

Τὸ δέρμα τῶν Ἰνδῶν Πούρσων εἶνε χαλκώχρουν. Τὰ μαλλιά των, μαῦρα καὶ πυκνότατα, δὲν εἶνε σγουρά, ἔχουν ὄμοια, ὅπως οἱ μαῦροι, πλακωτὴν μύτην, παχέα χεῖλη καὶ ὕψος ζωδές. Ἡ φρικτὴ ἀθλιότης

τοῦ βίου των ὀφείλεται προπάντων εἰς τὴν μεγάλην των ὀκνηρίαν, διότι ἐργάζονται μόλις ὅσον ἀρκεῖ διὰ τὸ μὴ πεθάνουν τῆς πείνας.

Ὁ κύριος Κορβίσιος ἐβεβαίωσε τὸν κύριον Βιλλιέρ ὅτι εἶνε ἀνθρώποι πιστοί, καὶ τὸ ἄλλο πρῶτῳ ἀμέσως, ὁ Ἐπιθεωρητὴς ἐξεκίνησε μὲ ἄληθνη τὴν ἀκολούθωσαν, ἐκτός τοῦ Βερνάρδου, ὁ ὁποῖος, ἐξ αἰτίας τῆς πληγῆς του, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκτεθῆ εἰς τοὺς κόπους τοῦ ταξειδίου.

Ὅταν ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν Σάντα - Ἐσπεράνταν, οἱ Πούροι ἐχωρίσθησαν. Δύο μόνον ἔμειναν μὲ τὸν κ. Βιλλιέρ· οἱ τέσσαρες ἄλλοι ἐμόθησαν εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὰ ἴχνη τῶν μαύρων δραπέτων. Ἐνας μίγας κ' ἕνας Βραζιλιανὸς τοὺς συνόδευσαν.

Οἱ δύο ἔδην τοῦ κ. Βιλλιέρ ἐξέπληρωσαν πιστῶς τὴν ἐντολὴν των καὶ τὸν ὠδήγησαν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. Χόφεν.

Ὁ Γερμανὸς ἔλειπεν. Εἶχε φύγῃ μὲ τοὺς μισοὺς του ἀνθρώπους, διὰ νὰ κυνηγήσῃ κατὰ μαύρους μαρρόνους, ποὺ του εἶχαν κλέψῃ ζῶα καὶ γεννήματα. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ τον περιμένῃ ὁ κ. Βιλλιέρ διὰ νὰρξίσῃ τὴν ἐπιθεώρησιν.

Ἐπῆρε μαζὶ τὸν μόνον τὸν φίλον τοῦ Ἀνδρῖκου καὶ τὸν μπάρμπα - Φλατάκ. Ὁ ἰατρὸς ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ ἐν ἄλλο μέρος τοῦ δάσους, μαζὶ μὲ τὸν Νορζέκ. Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐπροτίμησε νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι.

Ὅταν ὁ κ. Βιλλιέρ εὗρισκε κανένα δένδρον πολὺ τιμὸν, διὰ βαφὴν ἢ ξυλείαν, ἢ δένδρῳλλια καὶ θάμνους ποὺ ἔκαμναν σπόρους ἀρωματικούς ἢ κόμμι (γύμαν), ἔπερνε δάγματα, τὰ ὁποῖα ἐφορτόνετο ὁ Φλατάκ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μαύρους τοῦ κ. Χόφεν ἔκαμνε τὸν ὀδηγόν.

Μίαν ἡμέραν ποῦ ὁ κ. Βιλλιέρ ἐπροχώρησε περισσότερο ἀπὸ τὸ συνειθισμένον μέσα εἰς τὸ δάσος, ὁ ὀδηγὸς ἀπεμακρύνθη διὰ νὰ κόψῃ καρπούς.

Μετ' ὀλίγας στιγμῆς, κρότος κλάδων, τριτομένων ἢ θραυμένων, ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τοῦ Ἀνδρῖκου. Τοῦ ἐφάνη ὅτι ἦκουσε καὶ μίαν κραυγὴν, ἀλλὰ θά τῳ ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰπῆ ἂν ἦτο κραυγὴ ἀνθρώπου ἢ κραυγὴ ζῴου.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλὰ δὲν ἠκούσθη πλέον τίποτε.

Ἐπέστρεψε πρὸς τὸν κ. Βιλλιέρ.

Ἐπέρασαν ὀλίγη ὥρα, καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς ἐφώνησε τὸν ὀδηγόν. Κανεὶς δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἄς περιμένωμεν! εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

Ἐπερίμεναν ἀρκετὰ, ἀλλὰ ὁ Σερούμας (ὁ Ἰνδὸς) δὲν ἐφάνη.

Ὁ κ. Βιλλιέρ καὶ ὁ Ἀνδρῖκος τὸν ἐφώνησαν καὶ πάλιν, μὲ ὄλην τὴν δύνα-

μιν τῶν πνευμένων των, ἔπειτα ἤρχισαν νὰ τον ἀναζητοῦν.

Ἐπροχώρησαν καμμιὰ διακοσμηρὰ βήματα, καὶ εἶδαν εἰς ἕνα μέρος πολλοὺς κλάδους σπασμένους καὶ φύλλα σκόρπια. Ἦτο σημεῖον ὅτι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶχε γίνῃ κάποια συμπλοκή.

— Ἐλάτε νὰ ἰδῆτε, κύριε! ἐφώνησεν ἔξαφνα τὸ ναυτόπουλο.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

— Αἶμα! ἀπεκρίθη ὁ Ἀνδρῖκος, κ' ἔδειξε μερικὰ φύλλα μὲ κηλίδας ἐρυθρὰς.

— Νὰ κ' ἐδῶ, ἐπρόθεσεν ὁ Φλατάκ μετ' ὀλίγον.

— Κάτι δυστύχημα θὰ συνέβῃ εἰς τὸν Σερούμαν, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ πολὺ ἀνήσυχος.

Ἐκύτταξαν νὰ ἰδοῦν ἂν αἱ κηλίδες τοῦ αἵματος ἐπροχωροῦσαν, ἀλλὰ δὲν ἤνυραν ἄλλως. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὤψωναν τὴν φωνὴν κ' ἔκραζαν τὸν ὀδηγόν. Κανεὶς δὲν ἀπεκρίνετο εἰς τὰς φωνὰς των. Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ, καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ κλίματα ἡ νύκτα ἔρχεται γρήγορα.

— Πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Μπουρένα - Βίσταν, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ. «Φθάνει νὰ εὕρωμεν τὸν δρόμον» ἐσυλλογίσθη συγχρόνως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Μία νύκτ' εἰς τὰ δάση. — Οἱ μαύροι μαρρόνοι. — Ἀρχαῖοι λόφοι. — Τὸ στρατιωτικὸν τῶν μαύρων. — Ὁ μέγας Μαλγάσιος — Ἔστις κρίσιμος.

Ἐγύρισαν ὀπίσω. Δυστυχῶς, βασιζόμενοι εἰς τὸν ὀδηγόν των, δὲν ἐφρόντισαν νὰ παρατηρήσουν ἀπὸ ποῖον δρόμον εἶχαν ἔλθῃ. Ἐπειτα πρέπει νὰ ἐζήσῃ κανεὶς πολλὴν καιρὸν εἰς τὰ δάση, διὰ νὰ εἰσπορῆ νὰ εὗρῃσκῃ τὸν δρόμον μέσα εἰς τὰ πυκνὰ ἐκεῖνα δένδρα καὶ εἰς τοὺς θάμνους, ὅπου μόνον στενὰ μονοπάτια ὑπάρχουν, σχηματιζόμενα ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν ἀγριμῶν. Μόνον τὸ μάτι ἐνὸς μαύρου εἶνε ἱκανὸν νὰ ἀνακαλύψῃ δρόμον μέσα εἰς τέτοιον λαθῦρινθον.

Ὁ κ. Βιλλιέρ καὶ ὁ Ἀνδρῖκος εὐρέθησαν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Ἡ νύκτα ἐπλησίαζεν. Αἱ κραυγαὶ τῶν ἀγρίων ζῴων ἄρχισαν νὰ κούωνται ἀπὸ μακρὰ.

Διὰ νὰ μὴ φοβίσῃ τὸν μικρόν του σύντροφον, ὁ κ. Βιλλιέρ ἔκρυπτε τὴν ἀνησυχίαν του.

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φθάσωμεν ἀπόψε εἰς τὴν Μπουρένα - Βίσταν, εἶπε πρέπει νὰ κοιμηθῶμε ἐδῶ.

— Ἄς εἶνε... εἶπεν ὁ Ἀνδρῖκος, ὅχι πολὺ ἐνθουσιασμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρότασιν.

— Φοβάσαι; τὸν ἠρώτησεν ὁ Φλατάκ.

— Ὅχι... ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ; — Ἄν μᾶς φάγουν τὰ λεοντάρια; — Πρῶτον καὶ κύριον, διέκοψεν ὁ Ἐπιθεωρητὴς, πρέπει νὰναφῶμε φωτιά. Ἐἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ διώξουμε τὰ θηρία.

— Καὶ γιὰ νὰ μαγειρέψωμε τὸ φαγί μας, ἂν εἶχαμε φαγί, ἐπιθύρησεν ὁ Φλατάκ.

— Πεινᾷς, Ἀνδρῖκε; ἠρώτησεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

— Ὅ,τι δυσάρεστον καὶ ἂν συνέβαινε εἰς τὸν φίλον μας Ἀνδρῖκον, δὲν ἦτο ποτὲ ἱκανὸν νὰ του κόψῃ τὴν ὄρεξιν.

Καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ κ. Ἐπιθεωρητοῦ μὲ βαθὴν στεναγμόν.

Ὁ Φλατάκ εἶχεν ἕνα σάκκον εἰς τὴν ῥάχην του· ἐπειδὴ ὅμως τὸ πρῶτῳ εἶχε γίνῃ ἀρκετὰ γενναία ἐφοδος εἰς τὰ τρόφιμα, τὰ ὁποῖα περιείχε, ὅσα ἔμειναν δὲν ἦσαν ἀρκετὰ διὰ τὸ δειπνῶν τριῶν ἀνθρώπων. Ἐπειτα ἔπρεπε νὰ συλλογισθοῦν καὶ τὸ πρόγευμα τῆς αὔριον.

Ἐνῶ ὁ κύριος Βιλλιέρ ἐμοίραζεν εἰς τρία ἴσα μερίδια τὴν γαλέτταν καὶ τὸ ὀλίγον φητὸν κρέας ποῦ εὗρεθῆ, ὁ Φλατάκ ἐμάζεψε ξηρὰ ξύλα διὰ νὰνάφῃ φωτιά.

Ὁ Ἀνδρῖκος ἐπῆγε νὰ κόψῃ καρπούς· ἐπειδὴ ὅμως τοῦ παρεγγείλαν νὰ μὴν ἀπομακρυνθῆ, ἢ συγκομιδῇ του δὲν ἦτο καὶ τὸσον πλοῦσια.

— Τί λέγεις διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ὀδηγοῦ μας, Φλατάκ; ἠρώτησε τὸν ναύτην ὁ κ. Βιλλιέρ, ρίπτων βλέμμα τριγύρω του διὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν ἤκουγεν ὁ Ἀνδρῖκος, τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελε νὰ τρυμάξῃ.

— Λέγω, κύριε, ὅτι ὁ δυστυχὴς Σερούμας ἐφαγώθη ἀπὸ κανένα θηρίον.

— Ὅχι, διότι θὰ εὕρισκαμεν κομμάτια ἀπὸ τὰ φορέματά του, καὶ σημεῖα πάλης πλὴν φανερά.

— Τότε λοιπὸν θὰ ἐσκοτώθῃ ἀπὸ ληστὰς ἢ ἀπὸ ἀγρίου.

— Ἀπὸ μαύρους μαρρόνους μᾶλλον. Σιωπῇ... τὸ ναυτόπουλο!

Πάντοτε πρόθυμος νὰ διδῆ τὸ καλὸν παραδειγμα, ὁ κ. Βιλλιέρ ἀνέλαβε τὴν πρῶτην φυλακὴν κ' ἐνῶ ὁ Φλατάκ καὶ ὁ Ἀνδρῖκος ἐξηπλώθησαν πλησίον τῆς φωτιάς; ἐκεῖνος ἐκάθησε πλησίον των, ἐπάνω εἰς κορμὸν δένδρου, νὰγρυπνήσῃ μὲ τὸ χεῖρ εἰς τὰ πιστόλια καὶ τὸ αὐτί του προσεκτικόν, μὴν του διαφύγῃ καὶ ὁ ἐλάχιστος κρότος. Δύο ἀγωνιώδεις ὥραι ἐπέρασαν κατ' αὐτὴν τὸν τρόπον.

Ἡ ἀνησυχία τοῦ κ. Βιλλιέρ θὰ ἦτο ἀκόμη ζωηροτέρα, ἂν ἠμποροῦσε νὰ διακρίνῃ τί συνέβαινε τριγύρω του, εἰς τὸ σκότος τοῦ πυκνοῦ δάσους.

Εἰς ἀπόστασιν πενήντα βημάτων, πολλὰ σώματα μαῦρα κ' ἐντελῶς γυμνά, ἦσαν ἐξηπλωμένα κατὰ γῆς. Δὲν ἐφαίνοντο παρὰ μόνον τὰ ράτια των, τὰ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ἀγαπητοί μου,

γται τὰς ἡμέρας, ἢ ἀτμόσφαιρα εἶνε γεμάτη, — κ' ἐκ οὐρα μὲν ἢ, καθὼς θὰ ἔλεγε κανέναν φυσικός, — ἀπὸ ὕβρεις καὶ ἀναθήματα ἐναντίον τῶν Βουλγάρων. Τοῖς ἀξίζου.

Δὲν ἦσαν πράγματα αὐτὰ ποῦ ἔκαμναν οἱ εὐλογημένοι ἐκεῖ-πάνω, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην! Τὰ εἶδατε βέβαια εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ἐρωίταν βόμβας οἱ ἀθεόφοβοι-μέσῃ εἰς πλοῖα καὶ εἰς καταστήματα, ἐναντίον τοῦ πλήθους, ἐναντίον τοῦ στρατοῦ, κ' ἐφόνευσαν, κ' ἐπλήγωσαν καὶ κατετρόμαξαν καὶ κατέστρεψαν ἀνθρώπους ἀθώους καὶ κτήρια ἄνακα. Κακούργοι λοιπὸν οἱ Βούλγαροι τῆς Θεσσαλονίκης. Καὶ βέβαια, τί ἄλλο εἶνε παρὰ κακούργοι οἱ δράσται τοιαύτων ἀπαισιῶν σκηνῶν, τί ἄλλο εἶνε παρὰ κακούργημα μίαν τὸσον καταστρεπτικὴ καὶ ἀλεθρία χρῆσις τῆς δυναμιτιδος, τὴν ὁποῖαν ὁ νόμος μας ἀπαγορεύει ἀκόμη καὶ εἰς τὴν ἄλιειαν;

Καὶ ὁ κόσμος κατηγανάκτησε καὶ ἐξηγέρθη, — ὅλος ὁ πολιτισμένος κόσμος, παντοῦ, ὅπου ὁ τηλεγράφος μετέδωκε τὴν εἰδησίαν τῶν φρικαλέων ἐκεῖνων σκηνῶν. Κ' ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀκόμη περισσότερο. Οἱ Βούλγαροι, βλέπετε, εἶνε οἱ ἐχθροί μας. Εἶνε οἱ ἐχθροί τῆς φυλῆς μας, τοῦ ἔθνους μας, τοῦ Κράτους μας. Θέλου νὰ μεγαλώσουν αὐτοὶ καὶ νὰ μικρύνωμεν ἡμεῖς; θέλου νὰ προοδεύσουν αὐτοὶ, καὶ νὰ καταστραφῶμεν ἡμεῖς. Καὶ τὸ ἀνάπαλιν θέλομεν καὶ εὐχόμεθα ἡμεῖς. Διότι εἶμεθα ἀντίζηλοι, διότι ἔχομεν κάποτε τὰς ἰδίας βλάβεις, καὶ θέλομεν κάποτε τὰ ἴδια πράγματα.

Ἐχθροὶ μας λοιπὸν κύριοι οἱ Βούλγαροι. Καὶ τοὺς ὑβρίζομεν, καὶ ὅταν μᾶς δίδουν ἀφορμὴν, ὅπως αὐτὰς τὰς ἡμέρας, καὶ ὅταν δὲν μᾶς δίδουν: Κακούργοι οἱ Βούλγαροι, ἀξέστοι, ἀπολιτιστοί, βίαιοι, δολοφόνοι, ἀδικοί... Τέτοια πλέον ἀκούετε ὅπου σταθῆτε, καὶ διαβάετε εἰς ὅποιον χαρτὶ πιάσετε.

Δὲν νομίζετε ὅμως, ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶνε κατὰ τὸ ὅπως θείλομεν ἐπίσης καὶ εἰς φίλους καὶ εἰς ἐχθρούς; Ὁ καλὸς ἄνθρωπος δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄφει του συμπάθειαν καὶ ἀντιπάθειαν, διὰ νὰ εἰπῇ τὸν δίκαιον λόγον του. Δὲν ἐννοῶ νὰ ὑπερασπισθῶμεν τοὺς Βουλγάρους δι' αὐτὰ ποῦ ἔκαμναν τελευταίως. Ἦσαν πραγματικῶς κακούργηματα καὶ θὰ τὰ πληρώσουν. Ἀλλὰ θὰ ἦτο μεγάλη ἀ-

δικία καὶ μεγάλη τύφλωσις, ἂν ἤρνούμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν, — καὶ ἡμεῖς οἱ ἐχθροί, — ὅτι οἱ κακούργοι αὐτοὶ ἐδειξαν δύο ἀρετὰς: φιλοπατριάν καὶ ἡρωισμόν. Δὲν ἐκακούργησαν πρὸς ἴδιον ὄφελος, ἀλλὰ διότι ἐνόμισαν, — κακῶς ἐστὶ, — ὅτι πράττοντες οὕτω, θὰ ὠφελήσουν τὴν πατρίδα των. Καὶ διὰ τὴν ὠφελήσουν, ἐξέθεσαν εἰς κίνδυνον βεβαίον τὴν ζωὴν των, διότι ἤξευραν ὅτι θὰ καταδιωχθοῦν, καὶ θὰ φονευθοῦν, καὶ θὰ ἀλληλοφθοῦν, καὶ θὰ φυλακισθοῦν. Ἀλλὰ τί ἄλλο εἶνε αὐτὸ, παρὰ ἡρωϊσμός, καὶ πῶς ἄλλως θὰ ὀνομασθοῦν παρὰ ἡρώους ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἠτυοκτόνησαν ἔπειτα διὰ νὰ μὴ συλληφθοῦν; Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πολλοὶ μετὰ τὸ ἐγκλημα ἐδειλάσαν, κ' ἐπρόδωσαν τοὺς ἀδελφούς των. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀμαυρῶνει τὸν ἡρωισμόν τῶν ἄλλων. Ὁ δὲ ἡρωϊσμός, ὅπου καὶ ἂν ἐμφανίζεται, — ὁ ἡρωϊσμός ὁ ἔχων ἐλατήριον τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος καὶ ὄχι τὸ ἀτομικὸν συμφέρον, — εἶνε ἀξίος θαυμασμοῦ. Καὶ σημεῖώσατε, ὅτι τὰ ἐγκλήματα τῆς Θεσσαλονίκης δὲν διέπραξαν κοινοὶ ἄνθρωποι, διὰ τοὺς ὁποῖους ἠμποροῦσαμεν νὰ εἰπωμεν ὅτι ἐπληρώθησαν διὰ νὰ κακούργησουν. Ὅχι! μετὰ τῶν κακούργων αὐτῶν ἦσαν καὶ καθηγηταὶ καὶ μαθηταὶ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ βουλγαρικοῦ Γυμνασίου! Καὶ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ μὴ ὁμολογήσωμεν, ὅτι μία ἰδέα ἐκίνησε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς νὰ γίνουσι δυναμιτισταί.

Οἱ Βούλγαροι δὲν ἀγαποῦν τοὺς Ἑλληνας, — ἀγαποῦν ὅμως τὴν πατρίδα των. Καὶ τὴν ἀγαποῦν τόσον πολὺ, ὥστε χάριν αὐτῆς θυσιάσουν τὰ πάντα: καὶ τὴν ἡσυχίαν των, καὶ τὴν ἀτομικὴν των ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ζωὴν των. Ἰδοὺ τὸ σημεῖον ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἤθελε νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν σας. Βλέπετε ὅτι καὶ οἱ ἐχθροὶ εἰμποροῦν νὰ μας χρησιμεύσουν κάποτε ὡς διδάγμα καὶ ὡς παράδειγμα. Δὲν ὑποτιμῶ τὴν εὐφροσύνην σας, καὶ δὲν φοβοῦμαι μήπως νομίσετε ὅτι σὰς λέγω νὰ μιμηθῆτε τοὺς Βουλγάρους, καὶ νὰγαπάτε τὴν... Βουλγαρίαν, ἢ νὰ ὑπάγετε καὶ σεῖς εἰς τὴν Θεσσαλονίκην νὰ ρίψετε βόμβας!

Ἐννοεῖτε πολὺ καλὰ τί σας λέγω: Νὰγαπάτε καὶ σεῖς τὴν Ἑλλάδα σας, ὅπως καὶ οἱ Βούλγαροι ἀγαποῦν τὴν Βουλγαρίαν των. Μὲ τὸν ἴδιον φανατισμόν, καὶ μὲ τὴν ἴδιαν αὐταπάρνησιν. Καὶ ἂν ποτὲ λάβῃ τὴν ἀνάγκην σας ἡ πατρίς, καὶ σας ἐπιβάλλῃ νὰ θυσιάσετε χάριν αὐτῆς τὴν ἡσυχίαν σας, τὴν ἀτομικὴν σας ἐλευθερίαν, τὴν ζωὴν σας, νὰ μὴ διατάσσετε νὰ τὸ κάμετε, — εἴτε καθηγηταὶ θὰ εἴσθε τότε, εἴτε μαθηταί, — ὅπως δὲν διατάζουν οἱ Βούλγαροι καθηγηταὶ καὶ οἱ Βούλγαροι μαθηταί.

Ἄφου τὸ ὑποσχέθητε αὐτὸ ἐνδομύ-
χως, ἀφοῦ βεβαιώθητε ὅτι, δοθείσης πε-
ριστάσεως, εἰμφορεῖτε καὶ σεῖς νὰ δεί-
ξετε, ἐπὶ εὐγενεστέρου πιδίου καὶ κατὰ
νομιμώτερον τρόπον, τὸν ἴδιον ἡρωισμόν
καὶ τὴν ἴδιαν φιλοπατρίαν, τότε, ἀλλὰ μό-
νον τότε, εἰμφορεῖτε εὐσυνειδήτως νὰ ὑ-
βρίσετε τοὺς Βουλγάρους, καὶ νὰ τοὺς
ἀποκαλέσετε κακούργους, δυναμιστάς,
ἀπολιτίστους, βαρβάρους...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'
ΝΟΣΟΚΟΜΕ

« Ἡ γιαιγιά δὲν θὰ εἶνε πολὺ ἄρρω-
στη, κυρία Φάγγ, — ἔγραψεν ἡ Αἰμιλία
εἰς τὴν πλάκα, — διότι δὲν ἠθέλησε νὰ-
φίση τὸν ἱατρὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δω-
μάτιόν της, πρὶν φτειάσῃ τὰ κατσα-
ρά της.»

Ἡ κωφάλαλος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν,
χωρὶς νὰποικιθῇ.

« Μὰ τί ἀσθε-
νιαν νομίζετε ὅτι
ἔχει; ὑπέλαβεν ἡ
Αἰμιλία. Μὴν εἶνε
τυχὸν ἐκεῖνη, ποῦ
λέγει ὁ κύριος Πάξ
εἰς τὸ τηλεγράφη-
μά του: νόσημα
τῶν ἀναπνευστικῶν
ὀργάνων, γχα-
κτῆρος προφανῶς
νευροπαθολογικοῦ;
Ἄλλ' ἡ κυρία
Φάγγ οὔτε κἀν ἔ-
γαμογέλασε διὰ τὸ
ἀπρόοπτον αὐτό.

«Φοβοῦμαι πολὺ
μὴπως, πρόκειται
περὶ ἀρθριτικοῦ ρευματισμοῦ.»

Ἄσθη ἦτο ἡ ἀπάντησίς της, ἡ ὅποια
δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀστέον.

«Ὡ Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία
ἀρθριτικὸς ρευματισμός! ἀλλ' αὐτὸ διαρ-
κεῖ μῆνες!

— Μὴν ἀπελπίζεσθε πολὺ, προσέθε-
σεν ἡ κυρία Φάγγ, μαντεύουσα τί εἶπεν
ἡ Αἰμιλία ἐν τούτοις ἡ γνώμη μου
εἶνε, ὅτι ἡ ἀσθένεια δὲν θὰ περάσῃ πολὺ
γρήγορα.

Ἡ Αἰμιλία ἤρπασε τὸ κονδύλι ἀπὸ
τὰς χεῖράς της:

— Ὡστε λοιπὸν δὲν θὰ ξαναπάγω
εἰς τὸ σχολεῖον; καὶ θὰ εἶμαι ὑποχρεω-
μένη νὰ κάθωμαι στὸ σπιτί, διὰ νὰκούω
ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ: ἀν ὅ γ τ η!
x o u τ η! x ἕνα αὐρὸ τέτοια ἐπίθετα;
Τρεῖς ἡμέρες βασιτῆ αὐτὸ φθάνει
πιά:»

Ἡ πλάκα τῆς κυρίας Φάγγ.

Ἡ κυρία Φάγγ δὲν ἀπήντησε τίποτε·
ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλεγαν καθ' ἑαυ-
τάτα τὴν ἰδέαν της:

«Σὰς γνωρίζω, μίς Αἰμιλία! μὴ φαί-
νεσθε περισσότερον κακῆ ἀφ' ἑσῶν εἰ-
σθε... ὅσον καιρὸν ἡ γιαιγιά σας θὰ σὰς
χρειάζεται, θὰ μένετε πλησίον της
πιστῶς.»

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ὁ ἱατρὸς Πρεσκότι
ἔλεγε πρὸς τὴν ἀσθενή:

— Ἄφου ἐπιθυμήτε νὰ μάθετε ὀλην
τὴν ἀλήθειαν, ὀφείλω νὰ σας εἶπω, κυ-
ρία, ὅτι καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, θὰ μεί-
νετε εἰς τὴν κατάστασιν ποῦ εἴσθε σή-
μερον, πολλὰς ἀκόμη ἐβδομάδας. Ἐπρεπε
νὰ με φωνάζετε ἐνωρίτερα. Ὅπως δὴποτε,
τίποτε σοβαρὸν αἰ ἀσθένεια ὅμως αὐ-
τοῦ τοῦ εἶδους εἶνε πάντοτε μακρὰι. Θά
σας στείλω ἀπὸ ἀπόψε μίαν νοσοκόμην
τῆς ἐμπιστοσύνης μου.

— Δέν μου χρειάζεται καθόλου! ἀ-
νέκραξεν ἡ κυρία Χωβ. Ἡ Αἰμιλία μοῦ
φθάνει.

— Ἡ Αἰμιλία; ἕνα κορίτσι δώδεκα
χρονῶν;

— Εἶνε περισσότερον ἀπὸ δεκαπέντε.

— Ἀδιάφορον,
εἶνε πάντα παιδί.
Ἐπάρχει φόβος νὰ
νακατέψῃ τὰ ἱατρι-
κά, καὶ αὐτὸ θὰ εἶ-
χε σοβαρὰς συνε-
πειάς.

— Μὴ φοβεῖσθε,
γιατρέ! εἶνε πολὺ
ἔξυπνὴ καὶ πολὺ
ἀφοσιωμένη.

— Ὅπως ἀγα-
πᾶσε, ἀπεκρίθη ὁ
ἱατρὸς, κ' ἐπῆρε
τὸ καπέλο του.

Ἡ Αἰμιλία τὸν
καρτεφόλαττεν εἰς
τὸ ἄλλο δωμάτιον.

— Ἡ γιαιγιά
σας δὲν θέλει νοσοκόμον, εἶπεν ἀπαν-
τῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὅποιαν ἐξέ-
φραζον εὐγλώττως οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ
τῆς Αἰμιλίας. Καὶ δέν θὰ σας λείψῃ,
δουλειά, ἀφοῦ πρόκειται νὰ σκεπασθῇ,
ἀπὸ τὰ πόδια ὡς τὸ κεφάλι, μὲ βότες.

— Ἀλήθεια, γιατρέ!

— Μ' ἀφοῦ σὰς τὸ λέγω! Ἡ ἀ-
σθενής πρέπει νὰ σκεπασθῇ ὀλη μὲ βά-
τες, διὰ νὰ μὴ τὴν προσβάλλῃ καθόλου
ὁ ἐξωτερικὸς ἀήρ.

— Καὶ τὰ χεῖρά της;

— Βεβαίως. Δέν θὰ μείνῃ ἀπέξω,
παρὰ ἡ μύτη της καὶ τὸ στόμα της,
διότι δέν πρέπει νὰ τὴν ἐμποδίσωμεν
νὰναπνέῃ.

— Μὰ τί ἔχει λοιπὸν;

— Ὅξεις ρευματισμούς, μ' ἐπιπλο-
κὴν ἐρυσιπέλατος. Ἦσυχάστε, θὰ τὴν
σώσωμεν ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως, νὰ μὴ πά-

ρετε τὸ ἕνα γιαιγικό δι' ἄλλο. Μὴ σας
κακοφαίνεται; αὐτὸ δέν θὰ ἦτο παρά-
δοξον διὰ νοσοκόμον τῆς ἡλικίας σας.
Δόστε μου τώρα πέννα καὶ χαρτί, νὰ
σας γράψω λεπτομερῶς τί πρέπει νὰ
κάνετε: ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίς νὰ μὴ λη-
σμονήσατε τίποτε.

Ἡ Αἰμιλία ἔγινε κατακόκκινη σὶν
παπαρῶνα. Καὶ ὁ γέρον ἱατρὸς ἰσθάν-
θη κάποιαν τύψιν ποῦ τὴν προσέβαλεν,
ὅταν τὴν εἶδε νὰ τῷ φέρῃ, ὅτι ἐξήτησε
τόσον εὐγενῶς, ὡς εἶν τῆς εἶχεν ἀπευθύ-
νῃ τὰ κολακευτικώτερα φιλοφρονήματα.

— Ἄς εἶνε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἴσως
ἡ δουλειά θὰ γίνῃ καλλίτερα ἀφ' ἑσῶν
φαντάζομαι.

Καὶ προσέθεσε δυνατὰ, μὲ τόνον
γλυκύτερον:

— Θάρρος καὶ ὑπομονή! Σὰς προει-
δοποιῶ ὅτι ἡ ἀσθένεια θὰ διαρκέσῃ πολὺ.

— Τί δυστυχία, κυρία Φάγγ! ἔγρα-
ψεν ἡ Αἰμιλία μετὰ τὴν ἀναχώρησιν
τοῦ ἱατροῦ: πρέπει νὰ κάμωμεν μεγά-
λην προμήθειαν ὑπομονῆς.

Ἐχρηιάζετο τῶνόντι, ἀδιὰ νὰ τὰ βγα-
λῇ κανεῖς πέρα» μὲ τὰς ἰδιοτροπίας
τῆς κυρίας Χωβ. Ἐπειδὴ ἡ Ἐσθὴρ
ἔκαμνε πολὺν θόρυβον ἡ ἀσθενής δέν τὴν
ἤθελε, καὶ κατὰ προτίμησιν ὅλα τὰ βάρη
ἐπιπταν εἰς τὴν Αἰμιλίαν. Ἡ γοῖα τὴν
ἐδασάνιζε τώρα πολὺ περισσότερον.

Διέκρινεν ἀπὸ τὸ κρεβάτι της ὀλίγα
μόρια σκόνης εἰς τὴν ἐστίαν, ἡ ἕνα
ἴστων ἀράχνης εἰς τὸ ταβάνι. Ὁ ζωμός
της πότε τῆς ἐφαίνετο πολλὸ κρύος, καὶ
πότε πολὺ ζεστός. Ἐστειλε τὴν ἐγγονὴν
της δέκα φορές τὴν ἡμέραν νὰ ἐπισκεφθῇ
τὴν ἀποθήκην τῶν τροφίμων καὶ νὰ βε-
βαιωθῇ ὅτι δέν ἔλειπε τίποτε: καὶ ἄλ-
λα τέτοια ἀναριθμήτα. Διὰ νὰ εἰμειθαρώμω
δικαιοί, πρέπει νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ Κῶ Χωβ
δέν καρτεπονεῖτο ποτέ ὑπέρβρι γενναίως
καὶ ἀγογγύστως καὶ τοὺς ἰσχυροτέρους
κόνους: ἀλλ' ἔγινετο δεκάκις πλέον
ἀσθενής, ὅταν ὑπώπτευσεν καὶ τὴν παρα-
μικρὰν ἀταξίαν εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ἡ Αἰμιλία ἐξέτελει τὸ ἔργον της
εὐσυνειδήτως, καὶ μολοντί ἐθύμονε συ-
χνά, ποτέ δέν το ἔκαμνεν ἐνώπιον τῆς
μᾶμμης. Παραδείγματος χάριν, ὅταν ἦτο
μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀπεξημῶ-
νετο διὰ τὴν ὑποταγὴν της, φωνάζουσα
ὅτι θὰ ἐτρέλλαινετο ἐπιτέλους, καὶ ὅτι
καμμίαν ἡμέραν θὰ ἔφευγεν, ἀφοῦ τὴν
κατεχρῶντο τόσον ἀσπλάγχχνως. Αὐτὰ ὁ-
μως ἦσαν λόγια τοῦ ἀέρος, καὶ μετὰ βίας
ἐχορήγει εἰς τὸν ἑαυτὸν της ὀλίγας σιγ-
μὰς ἐλευθερίας, τὸ βράδυ, διὰ νὰ τρέ-
ξῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, νὰ παραλάβῃ
τὸς ἐπιστολάς της μητρὸς της καὶ τῆς
Ἐδρωδίχης, ἀνευ τῶν ὀπίων δέν ἤδύ-
νατο νὰ ζῆσῃ. Διερχομένη, ἔδλεπεν ἐπὶ
ποδὸς τὴν Χαράν, καὶ κάλιμ ἐπέστρεφε
γενναίως εἰς τὴν θέσιν της, παρὰ τὴν
κλίνην τῆς ἀσθενούς.

Τὴν νύκτα, ἦτο ἀκόμη χειρότερα. Ἡ
Ἐσθὴρ ἠγρύπνει εἰς τὸ δωμάτιον τῆς
κυρίας Χωβ: ἀλλ' ἐξ αἰτίας τῆς κωφό-
τητός της, δέν ἦτο ἱκανὴ διὰ μεγάλην
βοήθειαν, καὶ συχνὰ ἠναγκάζετο νὰ ἐ-
ξυπνᾷ τὴν Αἰμιλίαν, ἡ ὅποια ἐ λ α γ ο -
κ ο ι μ ᾶ τ ο, μισοσυνδεδεμένη, ἔτοιμη νὰ
πεταχθῇ μόλις τὴν ἔκραζαν. Ἡ Ἐ-
σθὴρ δέν ἀπεφάσιζε νὰ τὸ κάμνῃ παρὰ
εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην, διότι ἡ ἀνά-
παυσις τοῦ κρασίου τῆ ἦτο πολυτιμο-
τέρα ἀπὸ τὴν ἰδικὴν της: ἀλλ' ἦσαν
νύκτες, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἐσ χ ᾶ τ η
αὐτὴ ἀνάγκη παρουσιάζετο πέντε καὶ ἔξ
φορὰς. Καὶ τὸ δυστυχῆς κοράσιον ἐση-
κόνετο τότε, μὲ ὀφθαλμούς νυστάλους,
διὰ νὰ ἐκτελέσῃ, μᾶλλον ἢ ἦττον προ-
θύμως, ὅτι ἀπαιτοῦσεν ἡ μᾶμμη. Ἄλ-
λοτε ἔπρεπε νὰ της τρίψῃ τὰ μαλλιά
της μὲ τὴν βοῦρτσαν, ἐπὶ ἡμίσειαν ὥ-
ραν, διὰ νὰ της περάσῃ ὁ πονοκέφαλος:
ἄλλοτε νὰ της κινήσῃ τὰς χεῖρας διὰ
νὰ ξεμουδιάσουσιν, καὶ ἄλλοτε νὰ της ἀ-
ναγνώσῃ καμμίαν προσευχὴν, διὰ νὰπο-
κοιμηθῇ. Εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς Αἰμιλί-
ας, ἔχει κανεῖς ἀνάγκην ὑπνου: ἔθεν
ἦτο πολὺ συγχωρημένη, ἀν δέν ἐφαί-
νετο πάντοτε, εἰς τοιαύτας περιστάσεις,
ἐντέλως πρόθυμη. Τί ἀπλούστερον, πα-
ρὰ νὰ ἔπριαν μίαν νοσοκόμον, τουλὰ-
χιστον διὰ τὴν νύκτα!

Ὅλον τὸν Κριμασσέτον εἶχεν αὐτὴν
τὴν γνώμην. Ὅλοι ἐθεωροῦσαν τὴν Αἰ-
μιλίαν ὀλίγον ὡς μάρτυρα, καὶ δέν ἐ-
δυσκολευόντο νὰ τὸ λέγουσιν, πρᾶγμα τὸ
ὅποιον, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, δέν τὴν
ἐκολάκευε πολὺ. Ἐπιτέλους, νοσηλεύ-
ουσα τὴν μᾶμμη της, ἔκαμνε ἀπλῶς τὸ
καθηκόν της.

Ἡ μίς Ὁ' Νεῖλ, διὰ νὰ τὴν παρηγο-
ρήσῃ, τῆς ἔστειλεν ἕνα ἀρνάκι ἀπὸ ζά-
χαριν, κόκκινον καὶ ἄσπρον, τὸ ὅποιον
ἡ Αἰμιλία διατήρησεν ἐπὶ πολὺ, εἰς ἀ-
νάμνησιν τῶν δυσχόλων ἐκεῖνων ἡμερῶν.
μολοντί τὸ παράξενον δῶρον τὴν ἔλα-
με νὰ γελάσῃ πολὺ ὅταν τὸ ἔλαβεν. Ἡ
μίς Ὁ' Νεῖλ τὴν ἔπερνε λοιπὸν διὰ
παιδί τεσσάρων χρόνων, διὰ νὰ της
στελλῃ ζαχαρωτά: Ὅλοι αἱ φίλαι
της τὴν ἐπεσκέπτοντο συχνότατα. Καὶ
ἡ διηνεκῆς εὐθυμία της τὸς ἐξέπληττε
πάντοτε, διότι ἔλαι ἤξευραν πῶσον τῆς
ἐστοίχιζε νὰπουσιάζῃ ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

— Σὲ θαυμάζω, τῆς εἶπε μίαν ἡμέραν
ἡ Χαρά. Πῶς εἰμφορεῖς νὰ διατηρῆς
αὐτὴν τὴν εὐθυμίαν, εἰς σπιτί τόσο με-
λαγχολικόν;

— Τὸ ἐπιβάλλω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου,
ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία. Ὅταν κλαίω, βλέ-
πω πάντα καὶ δεύτερο μανθῆλι νὰ ση-
κόνεται, προσθέσιν ὑποδεικνύουσα, μὲ
τὴν ἄκρην τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὴν κυρίαν
Φάγγ.

— Τί ἀγάπην, τί στοργὴν ποῦ σου
ἔχει αὐτὴ ἡ γυναῖκα! ἀνέκραξεν ἡ

Χαρά μὲ σοβαρότητα: καὶ μητέρα σου
νὰ ἦτο, δέν θὰ εἰδείνε περισσώτερη.

— Ἐχει τόσα ὀλίγα πράγματα διὰ
νὰγαπήσῃ, τὸ δυστυχισμένον πλάσμα!
εἶπεν ἡ Αἰμιλία. Φαντάζομαι πῶς θὰ
εἶνε ἡ ζωὴ της! Νὰ μὴ ἀκούῃ τίποτε,
τίποτε, οὔτε μουσικὴν, οὔτε φωνὴν ἀν-
θρώπου, οὔτε τὸν παραμικρὸν ἦχον! . .
Σιωπὴ αἰωνία! εἶνε ὡς νεκρὰ ζῶσα! . .

— Μὲ κάμνετε νὰνατριχιάζω, Αἰμιλίε.
Πῶς τὴν λυποῦμαι! Ἄλλὰ διὰ τοῦτο
οὐ εἶσαι τὸ πᾶν δι' αὐτὴν, «ἡ ζωὴ της,
ἡ εὐτυχία της, ἡ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν
της,» ὅπως λέγει ἕνας ποιητής.

[Ἐκεῖται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ
[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάου]

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ
ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

« Ἄν ἡ μαμὰ ἦταν ἐδῶ, εἶπεν
ἡ δεσποινὶς Κικὴ, θὶ τῆς ἐζητούσαμε
τὴν ἄδεια: ἀλλ' ἀφοῦ δέν εἶνε . . .

— Δέν πρέπει νὰ ποῦμε τίποτα σὲ
κανένα! ἀποτελείωσεν ὁ Γιαννάκης.

— Ἡ Μίς Δόρα εἶνε πολὺ φοβη-
τσιάρα, λέγει ἡ Κικὴ.

— Καὶ ἡ γρητ-Παγῶνα πολὺ μυρ-
μοῦρα, λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Ἡ Παγῶνα κάνει ὠραία τσοκλά-
τα τοῦ Μπέμπη! λέγει ὁ Μπέμπης,
ὁ ὁποῖος, μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματα

Οἱ τρεῖς συνωμοταὶ ὀραίζονται.

τῆς Παγῶνας, δέν ξεχνᾷ τὰ προτε-
ρήματά της.

— Ἀδιάφορο, Μπέμπη! σὺ νὰ μὴ
πῆς τίποτα!!!

— Ὅχι! ἀπαντᾷ ὁ Μπέμπης χον-
δραίων τὴν φωνίτσαν του.

Καὶ οἱ τρεῖς συνωμοταὶ ὀραίζονται:
ὅτι δέν θὰ ποῦν τίποτα εἰς κανένα.

— Ἀμὰ κάμωμε τὸ γύρο τοῦ κόσμου,
καὶ ἂν ἀνακαλύψωμε τίποτε νησιά . . .

Τότε λοιπὸν πάρε το!

— Οὐ! θὶνακαλύψωμε πολλὰ, λέγει
ὁ Γιαννάκης.

— Θὰ γυρίσωμε πίσω, θὰ κρατήσωμε
καθένας ἀπὸ ἕνα, καὶ τόλλα θὰ τὰ
χαρίσωμε τοῦ μπαμπᾶ.

— Ἐγὼ θὶνακαλύψω τὸ μεγαλή-
τερο! λέγει ὁ Μπέμπης.

— Μόνον ποῦ δέν ἔχομε πλοῖο! λέ-
γει ὁ Γιαννάκης.

— Ἰσως, λέγει ἡ δεσποινὶς Κικὴ μὲ
φωνὴν σοβαρὰν, ἴσως! . . γιὰ νὰ ἰ-
δοῦμε! . . »

Καὶ πλησιάζει τὸν Παυλῆν, τὸν
ὅποιον εἶχαν ἀφίση κατὰ μέρος, καὶ
τοῦ λέγει:

— Παυλῆ, σὺ γνωρίζεις ψαράδες.
Μὰς χρειάζεται ἕνα καράβι γιὰ ἕνα
σχέδιο ποῦ ἔχω. Ἄν μὰς βρῆς κανένα
ὡς αὔριο, θὰ σοῦ ζωῶ ἕνα εἰκοσάλε-
πτο νῆκελ. »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Παυλῆς
φέρνει τῆς Κικῆς ἕνα ὠραῖο καραβάκι,
ποῦ το κατεσκευάσε μονάχος του, μὲ
τὸ σουγιὰ του, ἀπὸ ἕνα κομμάτι
φελλό.

Ἡ δεσποινὶς Κικὴ ἐφορμίσθη ὑπερ-
βολικά: καὶ ὁ Γιαννάκης τοῦ εἶπε
κατάμουτρα ὅτι εἶνε κουτεντές.

Ὁ Μπέμπης ὅμως ἐπέμενε, ὅτι τὸ
καράβι τοῦ Παυλῆ εἶνε πολὺ-πολὺ
ὠραῖο καὶ πολὺ-πολὺ μεγάλο.

— Τότε λοιπὸν πάρε το! τοῦ λέγει
ἡ δεσποινὶς Κικὴ.

Και τού το δίνει. Άμα είδεν ότι κρατούν το καρνάκι του, ο Παυλῆς άπλωσε το χέρι του για να του δώσουν το είκοσάλεπτον. Η δεσποινίς Κική εξέλασε το πογγί της

— Νά, πάρε τὰ είκοσι λεπτά σου λέγει ο Γιαννάκης μεγαλοπρεπώς εις τόν Παυλῆν.

Ο Παυλῆς πετᾷ από τή χαρά του, που εκέρδισε τόσο θησαυρό. Η Κική, που της επέρασεν όλίγον ο θυμός, εξηγεί ησυχά εις τόν κουτεντέν Παυλῆν, ότι της χρειάζεται ένα πλοίο μεγάλο, ένα θωρηκτόν ή μία ναυαρχίς, τέλος πάντων ένα πλοίο πολύ μεγάλο και στερεό, που να μπορεί να ταξιδεύη στη θάλασσα και στον άκεανό, με ανθρώπους μέσα και με πολλά τρόφιμα, γιατί είχαν σκοπό να υπάγουν πολύ μακριά, κ' έπρεπε να τὰ προβλέψουν όλα, ακόμη και τες τρικυμίες.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Σιδηρουργός τις εσφυρηλάτει ράβδον σιδηράν, κ' επρόσεχε να σφυρηλατῆ καλώς, διότι ειργάζετο χάριν άγνωστων αδελφών, οι όποιοι ήθελον τήν μεταχειρισθῆ.

Η σφύρα του έργατου ηγείρετο και κατέπιπτε μετά μεγάλου κρότου, ή δε πυρακτωμένη σιδηρά ράβδος εις έκαστον κτύπημα εξέπεμπε χιλιάδας σπινθήρων· άλλ' εκ τῆς ευγενούς καρδιάς του έργατου, ο όποιος ειργάζετο χάριν τών αδελφών του, εξέπεμποντο ακόμη περισσότεραι άσφατοι σπινθήρες αγάπης κ' εὐσπλαγγχίας.

Ήδη ή σιδηρά ράβδος επιμηκύνεται υπό τὰ κτυπήματα τῆς σφύρας· όλίγον ακόμη, και ο έργατης θα είχε τελειώσει τὸ έργο του, και θα ήδύνατο, μετά μικράν κοπιώδη εργασία, να επιστρέψη ἄδων εις τήν οίκίαν του. Άλλ' ο έργατης έμεινεν ακίνητος· παρετήρησε μετά προσοχῆς τήν σιδηράν ράβδον, και διέκρινεν εις τὸ μέσον μικροτάτην ρωγμήν, ή όποια αναμφιδόλως θα διέσπυγε τὸ όμακ παντός άλλου. Άλλ' αδιάφορον· δεν διέσπυγε τὸ ιδίόν του, και τούτο άρκαί. «Έργον κακοκαμωμένον, ειπε καθ' εαυτόν, είμπορεί να επιφέρη θάνατον εις άνθρωπον.»

Σπογγίσας τὸ κάθιδρον μέτωπόν του, λαμβάνει τήν σιδηράν ράβδον, τήν ρίπει εις τήν δυνατήν φλόγα τῆς καμίνου κ' επαναλαμβάνει τήν εργασία του. Και πάλιν ή σφύρα του κτυπᾷ και μαλάσσει τὸ μέταλλον. Η σιδηρά ράβδος τελειώνει και παραδίδεται εις τούς αρχιτέ-

κτονας, οι όποιοι τήν μεταχειρίζονται εις τήν ἀψίδα σιδηράς τινος γεφύρας.

Μετ' όλίγας ήμέρας ή γέφυρα έδονεζτο υπό τὸ βάδισμα συντάγματος. Τὸ βάρος τών εξακοσίων ανθρώπων έκαμψεν δλας τὰς σιδηράς ράβδους· εν τῷ μέσῳ όμως τῆς γεφύρας υπάρχει μία μόνη ράβδος σιδηρά, ή όποια άντέχει και συγκρατεῖ δλας τὰς άλλας. «Ω! εὐν έχη και αυτή τήν ελαχίστην ρωγμήν, θα θραυσθῆ, και μετ' αὐτῆς θα καταρρεύσῃ ή γέφυρα, και οι άνθρωποι θα καταπέσουν εις τὰ όρμητικά ύδατα τοῦ ποταμοῦ.

Άλλ' όχι! ή ράβδος άνθίσταται. Οι διερχόμενοι μή φοβίσθη! Η σιδηρά ράβδος εἶνε τόσο ισχυρά, όσον και ή καρδια του σφυρηλατήσαντος αὐτήν εργάτου.

Ο σιδηρουργός δεν έμαθε ποτέ, ότι δια τῆς εὐσυνειδήτου αὐτοῦ εργασίας, έσωσε τήν ζωὴν εξακοσίων ανθρώπων. Άλλά τι ώφελεῖ να τὸ μάθῃ; Ο σιδηρουργός έκαμσε τὸ καθήκόν του και τούτο τῷ ήτο άρκετόν.

Όλοι ήμεῖς, ως ο σιδηρουργός έκείνος, δεν δινάμεθα να γνωρίζωμεν τὰς συνεπειὰς τών πράξεών μας. Ποσάκις, χωρίς να το γνωρίζωμεν, δεν κρατούμεν εις τὰς χείρας μας τήν ζωὴν τών αδελφών μας! Μικρά άπροσεξία, όλίγη άμέλεια, δύνανται ναποδώσιν έγκλημα.

Ας επαναλαμβάνωμεν ὅθεν αδιαλείπτως, εις έκάστην πράξιν, τήν όποίαν εκτελοῦμεν, τὰ εἴης: «Δεν δύναμαι να προΐδω τὰ άπειρα επακολουθήματα τῆς πράξεώς μου ταύτης· άλλα τούτο δύναμαι και όρείλω να κάμω: να συγκεντρώσω δηλαδή ὅλην τήν προσοχήν μου και ναφοσιωθῶ εις αὐτήν οὕτως, ὥστε ή αγαθότης τῆς ψυχῆς μου να διέρχεται δια τών έργων μου, και εκ τούτου να δύναται τις να αναγνωρίσῃ εις έκαστόν εξ αὐτῶν, τὸν έργατην, ο όποιος τὸ εξέτελεσε.»

(Έκ τοῦ γαλλικοῦ.)

K. Σπ.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Μή πίνετε ποτέ ὕδωρ από φρέαρ, τὸ όποιον γειτονεύει εις άπόστασιν ελιγωτέραν τών 30 μέτρων τουλάχιστον με βόθρον ή υπόνομον.

Πλύνετε καλῶς κάθε πρῶτῃ, πλην τοῦ προσώπου, και τόν λοιμόν με ψυχρόν ὕδωρ, εὐν θέλετε να μη προσβάλλεσθε ποτέ από ασθενείας τοῦ λοιμοῦ.

Όσον ελιγώτερα ποτήρια οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν πίνετε επί ζωῆς σας και όσον περισσότερα ποτήρια γάλακτος, τόσον περισσότερας ήμέρας θα ζήσατε. (Έκ τῆς «Βημερίδος τῆς Υγείας».)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 80ος

Λύσεις τών Πνευματικῶν Άσκήσεων τών δημοσιευθησομένων εν τοῖς φυλλάδιοις τῆς «Διαπλάσεως τών Παιδῶν τῶν μαθητῶν Μαΐου, Ιουνίου, Ιουλίου και Αυγούστου 1903.

Από σήμερον άρχεται και προκηρύσσεται ο Νέος Διαγωνισμός τών Λύσεων τών Πνευματικῶν Άσκήσεων.

Όσοι τών συνδρομητῶν επιθυμοῦν να διαγωνισθῶν, παρακαλοῦνται να προμηθευθῶν εγκαιρίως εκ τοῦ Γραφείου μας τὸν άπαιτούμενον Χάρτην τών Λύσεων και να συμμορφωθῶν προς τούς Όρους τούς αναγεγραμμένους εις τὸ Γ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, οι όποιοι παραμένουν οι αὐτοί δι' ὅλους τούς Διαγωνισμούς τών Λύσεων.

Βραβεῖα δάπνονηθησὺν τὰ ὠρισμένα δια τούς μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ όποια βλέπετε επίσης εις τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλ. 1-2. σελ. 11).

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸν Σιδηρουρμικόν Σταθμόν: Η Φυρῆκα: — Πότε λοιπόν, μπαμπά, θα πληρώσετε και μισὸ εισιτήριον για τήν κούκλα μου; Ξεῦρετε... άρκετὰ πιτ' έμγαλάσασ.

Έστίλη υπό τῆς Ζακπίδος

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας: — Θεοτῆ Βροχῆ, εἰπέ μου, πῶ; θα υπάγωμεν διτ' θαλάσσης από εἰδὼ εις τὸν Βόλον; — Πρῶτα θα υπάγωμεν εις τὸν σιδηροδρομόν.

- Κατόπι;
— Εἰς τὸν βόρκαν.
— Κατόπι;
— Εἰς τὸ ἀμπέλιον.
— Κατόπι;
— Ὁ πλοίαρχο, τὸ ξεῦρετε.

Έστίλη υπό τοῦ Ζαχαρίου Ανδρώπου

Έρωτᾶται τὸ Φουγάρα τῆς Ευγενείας γιατί τὸ σκυλί του φωνάζει έτσι κάθε μέρα. — Ξέρω κ' εἶναι γιατί; Και να ἴδῃς που τὸ κτυπῶ ἀλύπητα για να μη κωνάζῃ, άλλ' αὐτὸ τίποτε!

Έστίλη υπό τῆς Διονυσίας Πηγῆς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΛΑΘΕ σας Μόνης, αγαπητά μου παιδιά. Νάνηξτε και να δουλοδικτε πάντα, και να σκορπάτε τήν εύωδιαν όλων τών καλών αισθημάτων, όλων τών άρετῶν, δια να σας χαίρωμαι οι γονεῖς σας και να σας καμαρώη ή Διάπλασις.

Πολύ έξυπνη ή προς τὸν Άνανιαν επιστολή σου, Κυρία με τὰς Καμελίαις [EE]. Και ή συνταγή σου εκείνη δια τήν λύσαν (ναγοράζῃ κανείς λυσόχαρταν από τὸ Γραφεῖόν μου, και να τὸ βάξῃ εις τὸ δηγνέν μέρος), μὰς έκαμσε να γελάσωμεν πολύ. Σ' ευχαριστοῦμεν και δια τήν δρακμήν που έστειλες δια τὸ Ταμείον προς έγγραφήν Ἀπόρων. Φασούλι, σὺ φασούλι... έγινε ή πρώτη συνδρομή.

Ο Λεωμόνιαικος ἥλιος καταγγέλλει τήν ὑπ' αριθμόν 51 Πνευματικὴν Ἀσκήσιν ως άντιγραμμένην εκ τῆς Διαπλάσεως τοῦ έτους 1891, τόμος 19ος σελ. 112, Ἀσκήσις 145. Με μεγάλην μου λύπην παρετήρησα, ότι ή καταγγελία εἶνε βλάσιμος. Η Ἀσκήσις εἶνε άντιγραμμένη κατὰ λέξιν, και ἔν' εδμοσιολογῆ διαφορετικῇ ή διαφορᾷ όφείλεται εις μίαν συντόμεισιν τοῦ Ἄνανια. Υποθέτω ότι ο Παρηγόριος Ἄγγελος δεν άντιγράψεν εν γνώσει, άλλ' ότι ή επεσοσε θυμα κάποιου φίλου του, υπαγορεύσαντος τήν κλοπιμαίαν Ἀσκήσιν ὡ; ἰδικήν του, και χαρίσαντος αὐτήν. — τι ὄφρον ἄξιον! — εις τὸν Παρηγόριον Ἄγγελο; διτ' να κλοπιμαίη τήν συλλογήν του. Ἐπει τήν έχου πάθη πολλοί. Οποσδήποτε εἶναι ὄφελον, συμφορᾷ προς τούς ὄρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, να κληρονομήσῃ, από τὰς εγκριθησομένας τοῦ Παρηγόριου Ἄγγελλου.

Η Ἄμιλία Χῶς — μου γράφει ή Νεραίδα τών Σπετσῶν, — μ' έχει ξετρελλάνει, καθώς και ὅλους ὄσους γνωρίζω. Ἐχει ένα χαρακτῆρα θαυμάσιον! Καί εἴμεθα άκίνητοι τήν άρχήν· που να ἴδῃτε πάρα κάτω, όταν ο χαρακτῆρ αὐτός παρουσιάζεται με ὅλην του τήν ὠραιότητα και με ὅλην του τήν δύναμιν.

Όλοι αι άποφάσεις σου, Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης, μ' ευχαρίστησαν πολύ, και ότι άπαφάσεις να μου γράψῃς πάλιν τακτικά, και να μην ἄλλοτε ψευδώνυμον, κτλ. Εἶνε συνδρομηταί οι περι ὧν μ' έρωτᾶς, άλλὰ τί τους θέλεις; μήπως ὅτι τους άρχισῃς εις τὰ Παιδικὰ Πνεύματα και αὐτούς;

Μετὰ τήν κατεργαρούλα! Ξεῦρετε ποία μου έκαμσε τήν νόστιμῃ εκείνη Πρωταπριλιά; Η Παιδική Χαρά! Και τὸν χρόνον να με αναγελάσῃ. — Άλλά δεν εἶπα τόσα; φορὸς δε δεν έχω τόπον να δημοσιεύω ὅλα τὰ εγκρινομένα Παιδικὰ Πνεύματα;

Ο Κωδὸς Διάβολος [EEE] συνεχίζει τὰ περι τών Ὀργάνων τοῦ σώματος. ἀγοροπληγία τοῦ Ἄνανια. «Τὸ μάτι, — λέγει μεταξὺ τών άλλων, — χρησιμεῖει δια να βλέπωμεν, και όταν εἶνε ισχυρόν, να παραβλέπωμεν· ο πληθυντικός κάμνει τὰ μάτια, εὐχρηστον κυρίως εις τὰ σύνθετα: κερμάτια, κομμάτια, δεμάτια κτλ. — Τὸ αὐτὸ χρησιμεῖει μόνον εις τούς ἀμελεῖς και άτάκτους, διτ' να τὸ τραβῶ ὅσκακοσιν τῆς Βεατρικῆς, διτὸ ὅτι να τὸν ἴδῃς πρατίνει (άλλ' αὐτὰ πλεον οσθαρά,) οι ξεσπαθώνοντες να ὀνομάζωνται και ἀνάδοχοι. Πῶς σὺ φαίνεται;

Πολύ ενδιαφέρουσα ή επιστολή σου, Ὑπερήφανε Ἰσπεθ, με τὰ τόσα νέα και ευχαρίστα. Μ' ελπίσῃς μόνον ή ὀσθενεία τοῦ μικροτέρου σου αδελφοῦ. Ἐγινε τώρα καλά; Και τὸ ἀνεφαί; τί κανεῖ; μεγαλύνει; Να μου το φιλάσῃς.

Κόκκινε Κόρη [E] διτ' τήν χαριτωμένην επιστολήν με τὸ φαίρητατον εκείνο επεισόδιον. Ὁ, τι μου έστειλες εἴδησῃ. Πραγματικῶς, ο Γρίφος τοῦ 15ου φυλλάδιου δεν έπιασε καλά, — εἰ ἀμελείας τών κισσιῶν εις τὸ Τυπογραφεῖόν, — και θα τὸν ἀκυρώσω. Δίδοι αὐτὸ έγινεν εις ὅλα τὰ φυλλάδια, και κανεῖς δεν θα τὸν λύσῃς. — έντός του συνθέτου του.

Ο κύριος Φαίδων, — μου γράφει ο Γνωστομοῦσος, — με τὰς επιστολάς του Ἄσποισις Παρουσιῶν και Ἄθῶν Νεοκρήτηρ, δεν έκαμσε μόνον μέγιστον κρότον άλλὰ και μέγα κελόν. Ἐάν κρινῶ από τήν παρίαν μας, κανεῖς πλεον δεν τομᾷ να εἰπῇ μήτε ἑλληνοκρίταν, μήτε γαλλικὴν λέξιν· ὅλοι τὸν περιπαίλουν. Προχθίς, εις τὸ σπίτι τῆς Ἀνεμόνης τών Πατριῶν, ὄσο μικροί φίλοι σου, που ὄσῃ τὸ σὺ γράπον ὄσῃ έχου ψευδώνυμον, έχάλασαν τὸν κόπον να μην απαγγελῆ και γαλλικὸς διάλογος εις τήν έσοτήν της. Ὁχι! όχι! ἔλεγαν, τι θα εἰπῇ ή Διάπλασις αν μάθῃ ότι θα παραστήσωμε γαλλικά; — Ἄπό τούς μίμους

αὐτούς, εἰσκήθη, γρήγορα ο κ. Φαίδων θα ξερίσῃ, τι έσπερε, και μετ' ὀλίγα εἴη θα λείψῃ ο πθηκισμός, ο όποιος μὰς ταπεινῶη πρό τών άλλων Ἑλλῶν. Ἄμην, γένοιτο!

Ευχαρίσους τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετά χαρᾷ εις τῆς Ἄλληλογραφίαν μου και εις τούς Διαγωνισμούς μου του; νέους μου φίλους! Ἄμην τοῦ Ὀλύμπου (Α. Β. σου έστειλε τὸν τόμον τὸ διηγημᾷ σου εἴληθῃ) Ζιζάνιον τῶν Σπετσῶν (χωρίς ἄρχικα και χωρίς τίποτε... σχετικῶς) Νοσταλγοῦσαν Ἄνθῆδα (Α. Α. Κ, εἰχρίνω τὸ πρῶτον) τὰ τετράδια Μ. Μυσικῶν τωάντων έκαστον λεπτὸ 15.) Ἄκρον τῆς Ἀνοστηρίας, Ἄν-Ἄντῶν τοῦ Πειραιῶς (***). Ἡρατιστοῖς τῆς Νεαπόλεως (Π. Μ.) Ρόδον τῶν Σπετσῶν (Α. Α. αὐτὸ ήτο τὸ ὠραιότερον) Ἄν ευχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις κ' εἰπῆς διτ' ὅτι να τῆρῃς; Φιλελεύθερον Κόρη (Β. Ν. Π. αὐτὸ δεν έπροσιμῶσες και σὺ;) Κορητῆν τῆς Λίου (Γ. Μ. αι προτάσεις σου εις τὸ προσχθίς) Σώσοτρον τῶν Λίων (Σ. Μ. εἰσῆς;) Ἀηδῶνα τῶν Τεμπῶν (** πολὺ καλῇ ή επιστολή σου, και βέβαια με τήν κριτὸν θα γράψῃς καλλίτερα) Ἄνεμόνην τοῦ Βοννοῦ (Α. Α.) και Ἄθηναῖ κόν Μπεμπῆν (Α. Ζ.)

Ἄσπαστοι Πληροφωρίαι: ο Ἡγεμόν τοῦ Φωτός έρωτᾷ τὸν Ἄγγελο τῆς Ἀγάπης τί γίνεται τὸ ἄρρωστο πουλάκι; έτακολουθεῖ να το έχῃ κλειμένο εις τὸ κλουδί; — τὸ Ἡρατιστοῖς τῆς Νεαπόλεως ευχαρισεῖ τὸν Λεων τῆς Ἐρήμου — τὸ Ἄν-Ἄντῶν τοῦ Πειραιῶς χαίρετὰ τὸ Ἄλλος τῆς Κηφισιάς — ο Κουασιμόδας (ο όποιος πρό πολλοῦ ἔλλαξε ψευδώνυμον) χαίρετὰ τὸν Ἰσπεθῆν τῆς Βραζιλίας και τῆς τῶν ὀνομα τῶν — ή Ἄδρα τοῦ Ἡλίου πληροφορεῖ τὸ Μακαρίνον Φύλλον και τὸν Ἄπόγονον τοῦ Νέστορος, διτ' έμάνευσσε τὰ ὀνομάτῃ των και τήν διαμνήν των — ή Ἐλληνική Ναυαρχίς παρακαλεῖ θερμῶς τήν Ἐρημίτιδα — να τῆς φανερώσῃ τὸν ὄνομα της δια δελταρίου, άπου τήν γνωρίζῃ, και πληροφορεῖ τὸν Κ. Μαρκελλόν, τοῦ όποιοι άσπάξεται τήν αδελφήν. διτ' δεν ἔλατσε ψευδώνυμον — τὸ Λεωνδὸν Κρίνον ζητεῖ τήν νεαν διεθνήσιν τῆς Βεατρικῆς, διτὸ ὅτι να τὸν ἴδῃς γράφῃ — τὸ Μαθρο Σύννεφο ευχαρισεῖ τὸν Νεκτοκράτη ἄλλὰ που κατοικεῖ; δεν ένόησεν από τήν κάρταν του — ο Νεκτοκράτῃ χαίρετὰ τὸ Μαθρο Σύννεφο, πληροφορεῖ διτ' τήν φίλην τῆς Διαπλάσεως, που τον ήρώτησεν, διτ' ήτο βέβαιος: διτ' αι κατὰ μίμησιν τοῦ ἰσπανικου Ἄνανια συνταγαί θὰ περιέπιπτον εις χείρας συνδρομητῶν· απόδειξις διτ' και αὐτὴ άνέγνωσε πολλὰς, άλλὰ... δεν έξετέλεσε καμμίαν — ο Ὁβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας άντιχαίρετὰ τὸν Πόργον τοῦ Ἄνρελ και χαίρετᾷ τὸν πρῶτον Βασιλέα τῆς Νουκτος — ή Κυρία με τὰς Καμελίαις άσπάξεται τήν Κελαιδίστραν και τήν Ζιζάν και ζητεῖ ὄνομά των δι' άνταλλαγῆς Μ. Μυσικῶν — ή Νεραίδα τῶν Σπετσῶν ευχαρίστωσ θὰ εἰπῇ τὸν ὄνομα της εις τὸν Κόκκινον Κρίνον δι' άνταλλαγῆς Μ. Μυσικῶν, και διτ' τήν στείλῃ τετράδιον πρώτον — ή Ἰσθρῆς τῶν Ἀσῶν πληροφορεῖ τὸν Ἄστέρα τῆς Ζωγραφίας διτ' τὸν γνωρίζῃ καλλίστα: ο Ρομαντικὸς Κορητῆς εἰμπορεῖ να στείλῃ εις τήν Ἄδραν τῆς Κεραύρας παντός εἶδους έντομο, εἰ ὄσον μὰς φιλοδοξεῖ τώρα ή Ἄνοιξις, άλλὰ ζητεῖ μέσον ἀποστολῆς — τὸ Φέρε ὄσος εὐχεται εις τὸ Ἰδεῶδες Κομμάκι με ὕψην ὄνο κῆσσο, και του πηγαινεῖ πολύ — ή Κόρη τοῦ Ἄδερφου άσπάξεται τήν Ἀμαρνήλιδα, ή όποια πρό τεσσάρων εἴων ήτο φίλη της: εν Ἄνιμα, και ζητεῖ τῶσφικῶς τῆς Ἀραμενιάδος Λαρισσοῆς, διτὸ εἶνε συνάδελφος — ο Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης πληροφορεῖ τήν Τζιριζάντζουλαν διτ' θα της στείλῃ τὸ ένα καναρίνι του, και να μη

ροβῆτος διτ' εἶνε ἄλλου χρώματος, διτὸ αὐτὸς μόνον κίτρινα καναρίνια έχει — ο Σαρθός Βασίλης άσπάξεται τὸν Ρακοσολέκτην τῶν Παρισίων και τὸν έρωτᾷ ποτε συνήλεξε τὰ ρόκα του Παρισίου — ή Ἄδρα τῆς Κεραύρας πληροφορεῖ τὸ Κετρί διτ' χάρις εις τήν φίλην τῆς Ἰδανικήν Ἰλνκίτητα αὐτὸ πίνει πολλὰ ποτᾷ, διτὸς αὐτὴ, δια τὸ καλόν της, τὰ πίνει δια, ἀνασπῶνῶσα μάστιγα: τί νεκταρ! — ή Φιλεμισσοῦ Καλλιδοῦς χαίρετὰ τὸ Φθινοπωρινὸν Ρόδο, τοῦ όποιοι ζητεῖ τὸ ὄνομα δι' άνταλλαγῆς Μ. Μυσικῶν — ή Παιδική Χαρά χαίρετὰ τὸν Ἀρκαδικόν ἥλιον και τὸν πληροφορεῖ διτ' τῶσφικῶς της εἶνε Χ. Σ. — ή Κυρία με τὰς Καμελίαις ζητεῖ ἄλληλογραφίαν με τὸ Λεωνδὸν Κρίνον — τὸ Ἐνδοκον Μεσολόγγιον πληροφορεῖ τούς φίλους μου διτ' ὅμα άποκτήσῃ 25 τετράδια Μ. Μυσικῶν, θα βραβεύσῃ διτ' καλλίτερον με σειρᾶν εἰνονογραφίαν Δελταρίων — τὸ Κιακόν Ἄστρον άσπάξεται τήν Μικροδὸν Πατριῶν και τήν έρωτᾷ πῶς πηγαινοῦν τὰ γερμανικά.

Μικρὰ Μυσικὰ επιθυμοῦν να ανταλλάξουν: — ή Ἄδρα με τήν Δημοκρημίτην, Ρόδιον ὄσμορον, Ἀταβήρον Ρόδο, Μολὸν Λαδ και Ὀρέλιον Τρωαδίτην — ο Ριγολέτιος με τὸ Τρελλόπαιδο τῶν Ἀθηνῶν, Ἄγγελο τῆς Ἀγάπης, Ἐξοριστον Ἐλληνα και Τυγγαρέλιον — ο Κερδῶς Ἐρημῆ με τὸν Ἄπόγονον τοῦ Νέστορος, Κόρη τῶν Ἀλπεων, Παρωμένον Καύκασον και Τηπεινήν Ἄστρον — ο Νεαγάρας με τήν Μόνωσιν, Μυστηριώδη Φύον, Πρίγκιπα τῆς Μαργησίας, Πλοῖον τοῦ Δουναβῆος και Λεωνδὸν Κρίνον — τὸ Κερθῶρον τῆς Ἐρήμου με τὸν Ὁβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας, Σπῆλαιον Δοξαπατῆρ, Ἄν-Ἄντῶν τῶν Παρισίων, Ἄν-Ἄντῶν τῆς Νεαπόλεως και Ἐξοριστον Ἐλληνα — ο Μικρὸς Καλλιτέχνης με τὸ Σερπαντεῖν και Μικρὸν Βιοδιστῆ — ο Ἄσθη τῆς Ἀνατολῆς με τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς, Κυρίαν με τὰς Καμελίαις και Ζακπίδα — ή Ἄστρις τοῦ Ὀραίου με τὸ Κουνοῦσι, Νύμφην τῆς Προποτινίδος, Ἄεττα τῶν Ἰνδιῶν, Δροσούλαν τοῦ Τυμμηροτοῦ και Μικρὸν Μπίκ — ή Κωσπηλάτις Κύθνον με τὸν Μινώταυρον, Κεφαλόδροσον, Εὐτυχῆ Ἰσθητῆ, Ὀρέλιον Τρωαδίτην και Διονυσία Πηγῆν — ο Ζαχαρέτιος Ἄνθρωπος με τήν Λεκιασμένην Πελερίαν, Κόκκινον Καπελάκι, Σαρθὸν ὄσμορον, Ἀνεμόμυλον και Ζιζάνιον τῆς Νεολαίας — ή Διονυσία Πηγῆ με τὸ Ἄδρε-μί, Ἀησυχον Πνεῦμα, Σαθῆν Νησιωτοποῦλαν, Σαθῆν Μαυροματαν και Παλλάδα — ο Παρηγόριος Ἄγγελος με τήν Πάλλουσαν Καρδιαν, Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς και Βροστίτην τοῦ Λιδῶ — ο Ἰσπῆσις τοῦ Μεσιουῶος με τὸ Ἀεθῶριον Ρόδο, Κένταυρον, Πάλλουσαν Καρδιαν, Κωδὸν Διάβολο και Ὀρεισοπόλον Φυγῆν — τὸ Ἐρρίκα με τήν Φιλοπάτριδα Ἰάδα, Ζωφραν Φλόγα, Ζουλέικαν, Φάναν Λοῦλαν και Μέμφιδα — τὸ Ἐνδοκον Μεσολόγγιον με τήν Ἄδραν τοῦ Ἡλίου, Γαλανὸν Κύμα, Σπῆλαιον Δοξαπατῆρ και Εὐτυχῆ Ἰσθητῆ — ή Ἄδρα τῆς Κεραύρας με τήν Ἀρτιόσθη και Μικρὸν Βιοδιστῆ — τὸ Ἄθος Ἐλλιδίος με τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς, Ἐλληνικὴν Θάλασσαν και Ἐλληνόπουλα.

Τῶν καθυστεροῦντων τετράδια δεν δημοσιεύονται νέκι προτάσεις περι άνταλλαγῆς Μικρῶν Μυσικῶν, αν δεν ανταποδώσουν πρώτα δια τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλομένα.

Από ένα γλυκὸ φίλας στέλλει ή Διάπλασις προς τούς φίλους της: Κλάδον Ἐλαιας ευχαριστῶ πολύ δια τὸ ξεσπάθωμα σήμερον εἰχρίνω τὸ ψευδώνυμον τοῦ νέου μας φίλου Ἡγεμόνα τοῦ Φωτός (εὐχρημα παρυστικά κ'

